

ŞEYTAN AYRINTIDA GİZLİDİR

Ahmet Ümit 1960'ta Gaziantep'te doğdu. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. İlk kitabı 1989'da yayımlanan *Sokağın Zulası* adlı şiir kitabıdır. 1992'de ilk öykü kitabı *Çıplak Ayaklı Gece* yayımlandı. Bunu 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1999'da *Agatba'nın Anabtarı*, 2002'de *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı polisiye öykü kitapları izledi. 1995'te hem çocuklara hem de büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* ve 2008'de yayımlanan *Olmayan Ülke* ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk roman *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başyapıt olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından 1998'de *Kar Kokusu*, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları, *Ninatta'nın Bileziği*, *İnsan Rubunun Haritası*, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Kavim*, *Bab-ı Esrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultanı Öldürmek*, *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi*, *Elveda Güzel Vatanım*, *Kırlangıç Çığlığı* ve *Aşkımız Eski Bir Roman* adlı kitapları izledi. Ahmet Ümit'in İsmail Gülgeç'le *Başkomser Nevzat Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat Tapınak Fabiseleri*, Aptülrika (Abdülkadir Elçioğlu) ile *Başkomser Nevzat Davulcu Davut'u Kim Öldürdü* ve Bartu Bölükbaşı'yla hazırladıkları *Elveda Güzel Vatanım* adlı çizgi romanları yayımlanmıştır. Eserleri 27 farklı dilde yayımlanan yazar uluslararası bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Ahmet Ümit sosyal medya hesapları:

www.twitter.com/baskomsernevezat

www.instagram.com/baskomsernevezat

www.facebook.com/yazarahmetumit

www.youtube.com/ahmetumityazar

Ahmet Ümit'in
YKY'deki kitapları:

- Aşkımız Eski Bir Roman (2019)
Kırlangıç Çılgılığı (2019)
Sokağın Zulası (2019)
Masal Masal İçinde (2019)
Kavim (2019)
İstanbul Hatırası (2019)
Sis ve Gece (2019)
Patasana (2019)
Bab-1 Esrar (2019)
Olmayan Ülke (2019)
Sultanı Öldürmek (2019)
Beyoğlu Rapsodisi (2019)
Agatha'nın Anahtarı (2019)
Beyoğlu'nun En Güzel Abisi (2019)
Kar Kokusu (2019)
Şeytan Ayrıntıda Gizlidir (2019)

AHMET ÜMİT

**Şeytan Ayrıntıda
Gizlidir**

Öykü

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5511
Edebiyat - 1581

Şeytan Ayrıntıda Gizlidir / Ahmet Ümit

Kitap editörü: **Kerem Oğuz Evrandır**
Düzeltili: **Devrim Çakır**

Kapak tasarımı: **Davut Yücel**
Grafik uygulama: **Akgül Yıldız**

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Otosanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Telefon: (0 212) 281 64 48
Sertifika No: 44739

1. baskı: Doğan Kitap, 2002
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Aralık 2019
ISBN 978-975-08-4632-8

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

- Genelev çiçekçisi • 7
Kardeşim ölüm • 15
Çin işkencesi • 29
Jinekoloğun ölümü • 37
Onur eczanesi • 45
Şeytan ayrıntıda gizlidir • 56
Eski dostlar • 67
Arkadaşımın aşkı • 78
Taksici cinayetleri • 85
Kirli para • 96
Dilin kemiği • 107
Ölüm, aşkı kutsamaz! • 119
Orman katilleri • 131
Çok bilen az yaşar • 143
Vampirler • 154
Ölüler yalan söylemez • 165
Faylar kırılmadan • 176
Aşk ölüme benzer • 187

Genelev çiçekçisi

Selim'in cesedi iki gecedir çiçeklerin arasında yatıyordu. Sırtüstü düşmüştü, çiçeklerin saplarını kesmek için kullandığı bıçak kalbine saplanmıştı. Cumartesi gecesini öldürüldüğünü düşünüyorduk. Katil onu öldürdükten sonra kapıyı çekip çıkmış olmalıydı. Araya tatil girince çiçekçi bir gün kapalı kalmış, cesedi bu sabah dükkânı açmaya gelen çırak bulmuştu.

Olay mahallini incelerken arkada bir patırtı koptu. Orta yaşlı bir adam, "Sonunda kıydılar oğluma" diye bağırarak içeri girmeye çalışıyordu. Selim'in babası olmalıydı. Adamı içeri sokmamaya çalışan memurlara onu rahat bırakmalarını söyledim. Adamcağız içeri girer girmez oğlunun ölüsüne kapanarak ağlamaya başladı. Sakinleşince bir sigara yakıp verdim.

Birkaç soluk çektikten sonra, "Oğluma kıydılar" diye bağırmaya başladı.

"Kimmiş oğluna kıyanlar?" diye sordum.

Yaşlı gözleri öfkeyle parıldadı.

"Kim olacak" dedi. "Şu aşağıdaki Tatlıcı Remzi denen puşt ile Kulüpçü Arif pezevengi."

"Neden öldürsünler ki oğlunu?"

"Bu dükkân belediyenin, Tatlıcı Remzi'nin de burada gözü var. Kiracı olarak girecek, ölene kadar burada kalacak. Ama önce bizi çıkarması lazım. Para teklif etti, kabul

etmeyince beni tehdit etti, kaç kere oğlumun yolunu kesti. Sonunda Kulüpçü Arif'le birlik olup öldürdüler yavrumu.”

“Kulüpçü Arif'in ne ilgisi var bu işle?”

“Bu Arif denen it, benim oğlanı kumara alıştırmış. Bizimki de saf, kolay para kazanacağım diye başlamış oynamaya. Önce biraz kazandırmışlar, sonra da hileyle borçlandırmışlar çocuğu. Borcunu isteyip duruyordu Arif. Tatlıcı Remzi'yle aralarından su sızmaz. Arif bir ara oğluma, ‘Eğer dükkândan çıkarsan borçlarını silerim’ bile dediydi. Bizi dükkândan çıkaramayınca baş başa verip kıydılar oğluma.”

Gözü yaşlı babayı oğlunun cenazesinin başında bırakıp Ali'yle Tatlıcı Remzi'nin dükkânına indik. Tatlıcı dükkânı genelevin arka sokağında yer alıyordu. Remzi kel kafalı, posbıyıklı, iriyarı bir adamdı. Polis olduğumuzu öğrenince suratı endişeyle karardı.

“Çiçekçi Selim'i tanır mısın?” diye sordum.

Remzi'nin bir mercimek tanesinden biraz daha irice olan gözbebekleri tedirginlikle kıpırdadı.

“Tanırım tanımasına da benim o çocuğun öldürülmesiyle hiçbir alakam yok.”

“Sana alakan var diyen oldu mu?” diye tersledi Ali. “Ama madem konuyu açtın, söyle bakalım, cumartesi gecesi neredeydin?”

“Gözünüzü seveyim Amirim” diye kekeledi Remzi, “İnanın benim bu işle ilgim yoktur.”

“Bırak sızlanmayı da cevap ver” diye gürlledi Ali. “Cumartesi gecesi neredeydin?”

Remzi yutkunarak hatırlamaya çalıştı.

“Cumartesi... Cumartesi... Tamam hatırladım. Cumartesi Kıvırcık Bedriye'nin yanındaydım.”

“Kıvırcık Bedriye de kim?”

Gözlerinde yılışık bir ifade belirdi.

“Kıvırcık Bedriye, benim dostum. Onun yanındaydım, inanmazsanız sorun. Aşağıda çalışır.”

Aşağı dediği yer, genelev.

“Peki” dedim. “Kulüpçü Arif'i tanır mısın?”

“Tanırım, ara sıra kulübüne giderim.”

“Arif’le birlikte bu Selim’e düşmanlık güdermişsiniz. Onu tehdit etmişsiniz, seni öldürürüz, demişsiniz.”

“Külliyen yalan. Bu Selim gevşek oğlan. Kumar oynar, borcunu vermez. Söz verir, sözünde durmaz. Ayıptır söylemesi, dükkânı bana devretmesi için zar attık, kaybetti. Ama dükkânı devretmedi. Arif’ten dünya kadar borç para aldı, kuruş ödemedi.”

“Kumar oynamanın suç olduğunu bilmiyor musun?” diye azarladı Ali.

Yalaka bir gülümseme belirdi Remzi’nin ince dudaklarında, “Kumar dediysem kendi aramızda küçük bir oyun Amirim” diye mırıldandı.

Parmak izinin alınması, ifadesinin zapta geçirilmesi için Remzi’yi merkeze gönderdikten sonra Ali’yi Kulüpçü Arif’in yerine yollayıp ben de genelevin yolunu tuttum. Kapıdaki bekçiye kimliğimi gösterip Kıvırcık Bedriye’nin evini sordum.

Sokağın başındaymış; ilk deneyimini yaşamaya gelmiş, yüzü sivilceli liseli çocuklardan müzmin bekârlara, karısı cinsel ilişkiden soğumuş geçkin amcalara, paraları olmadığı için göz banyosuyla yetinen baldırı çıplaklara kadar her yaştan erkeğin şehvetle kıpırdandığı kalabalığın içine daldım. Kıvırcık Bedriye’nin çalıştığı evin kapısının önü de ötekiler gibi hıncahınç doluydu. Cam kapıdan bakınca, küçük salonda, ete susamış müşterilerine davetkâr bakışlar atan, bununla da yetinmeyip, yüzlerine seksi bir ifade verip göğüslerini, bacaklarını gösteren yarı çıplak hayat kadınları gözüme çarptı.

Hayli geçkin bir patroniçe, “Hadi beyler hadi, bu kadar bakmak yeter. Şimdi icraat zamanı” diye müşterilerini yüreklendirmeye çalışıyordu.

Kalabalığı yarıp içeri girdiğimde, kırklı yaşlarında, yüzü aşırı makyajlı, çıplak memeleri çoktan pörsümüş, üzerinde yalnızca siyah bir külot olan kadın, “İşte benim erkeğim” diyerek yaklaştı. “Gel kocacığım, odamıza çıkalım.”

“Kusura bakma ama ben Kıvırcık Bedriye’yi arıyorum” dedim.

Yüzü kıskançlıkla çarpıldı.

“Kıvırcık Bedriye bugün çalışmıyor. Sen Parlak Celile’ye gel, pişman olma.”

“Bana Kıvırcık lazım.”

“Ne laf anlamaz adamsın yahu, anlamıyor musun ayol, kadın aybaşılı, işini biz görelim.”

Baktım olacak gibi değil, kendimi tanıttım. Polis olduğumu öğrenince kadının rengi attı. Anında geri çekildi. Onun yerini en az yüz yirmi kiloluk bir kadın aldı.

“Buyurun Başkomserim” dedi kadın saygılı bir tavırla. “Bunlar benim kızlarım. Ne için aramıştınız Kıvırcık Bedriye’yi?”

“Bir iki sorum var” diye kestirip attım.

Laubali olmayacağını anlayan patroniçe, az önce beni tavlama çalışan kadına dönerek, “Başkomseri, Kıvırcık’ın odasına götür Celile” dedi.

Parlak Celile’nin bu görevi istemediği her halinden belli oluyordu ama karşı çıkmadı.

“Buyurun” diyerek önüme düştü. Dar merdivenlerden ikinci kata çıktık. Koridorun sonundaki odadaydı Kıvırcık Bedriye. Parlak Celile’den en az on yaş daha gençti, daha alımlıydı, daha diri ydi. Kapıyı açıp karşısında benimle Parlak Celile’yi görünce, “Bugün çalışmadığımı bilmiyor musun?” diye çıkıştı meslektaşına. Genç olmanın, alımlı olmanın, kendisine meslektaşını azarlama hakkı verdiğini düşünüyor olmalıydı. Ama Celile altta kalacak bir kadına hiç benzemiyordu.

“Biliyoruz” dedi. “Bu, müşteri değil, komiser. Başın belada kı zım. Seni sorguya çekecek.”

Bedriye’nin gözlerindeki küstahlık yerini tedirginliğe bıraktı ama meydan okumaktan da vazgeçmedi. Dik dik yüzüme bakarak, “Ne soracaksın bana?” dedi.

“Tatlıcı Remzi cumartesi gecesi senin yanında mıydı?”

Hiç düşünmeden yanıtladı.

“Evet” dedi, “Sabaha kadar birlikteydik. Suç mu?”

“Suç değil ama yalan söylüyorsan başın büyük belaya girer. Ortada bir cinayet var. Bir insan öldürüldü.”

İnanmıyormuş gibi süzdü beni.

“Kimmiş o öldürülen?”

“Çiçekçi Selim.”

“Çiçekçi Selim mi?” Durdu, Celile’ye döndü. “Kız bu seninki değil mi? Yazık olmuş çocuğa.”

Ben de merakla Celile’ye baktım. Celile telaşlanmıştı.

“Nereden benimki oluyormuş deli karı” diye tersledi arkadaşını. “Komiserin yanında abuk sabuk konuşma.”

“Niye kız” dedi Bedriye. “Haftanın yedi günü çiçek göndermiyor muydu sana?”

“Saçmalama, komiser de dostum sanacak.”

“Neymiş bu çiçek meselesi?” diye sordum daha fazla dayanamayarak.

“Hiç Komiserim” dedi Parlak Celile, sonra göz kırparak ekledi. “Övünmek gibi olmasın ama tutkunum çoktur. Her gün çiçek yollar dururlar. Çiçekler de Selim’in oradan gelirdi. Onu söylüyor, bu karı.”

Bedriye laf yetiştirmekte gecikmedi.

“Çiçeklerin Selim’in oradan geldiği doğru ama onları tutkunları mı yolluyor, yoksa başkası mı, orasını Allah bilir.”

“Bakma sen bunun konuşmasına Amirim” dedi Parlak Celile. “Ona çiçek gelmiyor ya, beni kıskanıyor.”

Kadınların çekişmesine karışmadım, üstüme vazife değildi. Tatlıcının verdiği ifadenin doğru olduğu kanıtlandığına göre, artık buradan ayrılabilirdim.

Genelevden çıkınca merkeze döndüm. Cinayet mahallinde bulunanlar çoktan laboratuvara gönderilmiş, çalışmalar başlamıştı. İlk sonuç bıçağın üzerindeki parmak iziyle Tatlıcı Remzi’ninkilerin uyuşmadığıydı. Yine de yardımcım dönmeden bıraktırmadım adamı. Ali de çok gecikmedi zaten.

“Kulüpçü Arif’i getirdim” dedi. “Cumartesi gecesi evde olduğunu söyledi. Ama gören kimse yok. Durumunu kuşku bulup aldım.”

“İyi yapmışsın, bir de ben konuşayım şu herifle.”

Kulüpçü Arif, Tatlıcı Remzi'nin tersine, ufak tefekti, gür, kızıl saçları vardı.

“Neden öldürdün Selim'i?” diye sordum.

Suratı allak bullak oldu.

“Ne Selim'i, ne cinayeti abi?”

“Bırak maval okumayı” diyerek kestim sözünü. “Tatlıcı Remzi her şeyi anlattı. Selim'in sana borcu varmış, oğlan parayı vermeyince...”

“Yalan abi, ben cinayet işine bulaşmam. Remzi yaptıysa bilmem ama Allah Kuran çarpsın, ben kimseyi öldürmedim.”

“Peki bu borç hikâyesi ne?” diyerek Ali de katıldı soruguya.

“Borç dediğiniz 700-800 milyon bir para. Bunun için insan öldürülür mü? Hem Selim'le anlaşmıştık. Kerhanedeki bir karıdan alacağı varmış. Bu hafta ödeyecekti borcunu.”

“Belki de” diyerek bana döndü Ali. Yüzüne iyi polisi oynadığı zamanlardaki sevecen ifadeyi takınmıştı. “Selim'i Remzi öldürmüştür Amirim. Suçu da bu garibanın üzerine atmaya çalışıyor.”

Arif umutla bir Ali'ye, bir bana baktı.

“Kimsenin günahını almayayım ama Remzi o dükkânı çok istiyordu” diye mırıldandı. Paçayı kurtarmak için anında satmıştı arkadaşını. Ali, zanlının omuzlarını tutarak, gözlerinin içine baktı.

“Belki seni bu işten kurtarırız” dedi. Sesi iyice yumuşamıştı. “Ama bize kanıt lazım. Sen Remzi'nin ağzından, Selim'i öldürürüm filan gibilerinden laflar duydu mu?”

“Yok duymadım... Ama...”

“Ama...”

“Selim'i dükkândan çıkaramayınca her yola başvurmuştu Remzi. Hatta bir ara dükkânın kapısının altından tehdit mektupları atmıştı. Selim o mektupları sakladığını söylemişti bana. Belki onları bulursanız... Ama nasıl ispat edeceksiniz Remzi'nin yazdığını?”

“Orası kolay” diyerek toparlandık. “Yeter ki Selim mektupları atmamış olsun.”

Çiçekçi dükkânında Selim’in üzüntülü babası ortalığı toparlamaya çalışıyordu. Derdimizi anlatınca bize yardımcı oldu. Masanın çekmecelerine, arkadaki küçük kasaya baktık, müşteri hesap defterinden başka bir şey bulamadık. Arif’in söylediği mektuplardan eser yoktu. Belki katil onları da yanında götürmüştü. Masada oturmuş defteri karıştırtırken, sayfalardan birinin üstünde Parlak Celile adını okudum. Kadın 800 milyon kadar borçlu görünüyordu. Ne borcuymuş bu diye merakla bakınca, kadına her gün çiçek gittiğini gördüm. Kafam karışmıştı; Kıvırcık Bedriye’nin, “Çiçekleri ona tutkunları mı yolluyor, yoksa başkası mı, orasını Allah bilir” sözleri kulaklarımda yankılandı. Kadın her gün kendi kendine çiçek yollatmıştı. O anda, Celile’nin polis olduğumu duyunca nasıl paniklediğini de hatırladım.

“Hadi, geneleve gidiyoruz” dedim Ali’ye. Zavallı yardımcım ne demek istediğimi anlamamış, tuhaf tuhaf yüzüme baktı ama beni izlemekten de geri durmadı.

Beni yeniden karşısında gören Parlak Celile’nin rengi atar gibi oldu ama kendini toparlayarak, “Yine Kıvırcık Bedriye’yi mi göreceksin?” diye sordu.

“Hayır” dedim, “Bu defa işim seninle.”

Koyu rimelli gözleri korkuyla büyüdü.

“Üzerine bir şeyler giyin de konuşalım.”

“Giyinmeme gerek yok” dedi, “Bu benim iş kıyafetim. Ne soracaksan sor.”

“Daha rahat bir yer yok mu? Bu kadar insanın arasında mı konuşacağız?”

“Burada da konuşabiliriz” diye diklendi.

“Ama” dedim yaklaşarak, “Arkadaşlarının çiçekleri kimin yolladığını bilmesini istemezsin.”

Yüzündeki küstah ifade anında değişti, sesini alçaltarak, “Tamam” dedi, “Gelin yukarı çıkalım.”

Celile’nin müşteri kabul ettiği odaya girer girmez, “Seni Selim’i öldürmekten tutukluyoruz” dedim.

İnkâra kalkışıyordu ki, “Boş yere yalan söyleme” diye susturdum onu. “Bıçağın üzerinde parmak izlerini bulduk.” Oyunum tutmuştu. Karşı çıkmadı, parmak izim sizde yok, nasıl karşılaştırdınız diye sormadı bile. Sadece kollarını iri damarları görünen sarkık memelerinin üzerinde kavuşturarak yüzüme baktı. Öfkeyle, kinle değil, kendinden emin bir tavırla baktı. Bu ezilmiş, horlanmış hayat kadınının gözlerindeki güç beni ürküttü. O sormadan, neden tutukladığımızı açıklama gereği duydum.

“Onu 800 milyon için öldürdün. Çiçekler yüzünden borçlanmıştın ama ödeyemiyordun.”

Acı acı güldü.

“Onu para için öldürmedim” dedi. “Para için adam öldürmem ben. Bedenimi satarım ama para için cana kıymam. Selim onurumla oynamaya kalktı.

‘Borcunu iki katına çıkarıp, ödemezsen çiçekleri kendine gönderdiğini bütün kerhaneye yayarım’ dedi.

Cumartesi gecesi onunla konuşmaya gittim.

‘Yapma’ dedim. ‘Artık yaşlandım, müşterilerim eskisi gibi çok değil, bana zaman ver, istediğin parayı ödeyeceğim.’

Dinlemedi, onun da borcu varmış. Başkasından bulmalıymışım, olmazsa bankadan kredi çekmeliymişim. ‘Yapmam’ dedim. Aldırmadı.

‘Bana orospuluk yapma. Seni bütün arkadaşlarına rezil ederim’ dedi. Ben de masanın üzerindeki bıçağı kaptığım gibi sapladım kalbine.”